

Ljepota moga zavičaja

Konačno proljeće. Stidljivo sunce provirilo je kroz tmurne i namrgodene oblake, a meni je to bio znak krenuti u svoju proljetnu avanturu. Napravila sam plan obilaska skrovitih mjesta u čijim ljepotama sam uživala i ljubomorno čuvala samo za sebe.

Stavila sam ruksak na leđa i sa psom Klepićem pošla u šumu. Šumski put je krivudao između stoljetnih hrastova koji su uspravno stajali poput čuvara, čuvajući svoje blago. Stigla sam do mjesta gdje sam prošle godine vidjela kockavicu. Sve je bilo puno visibaba, ali kockavice nije bilo. Hrastovi su zanjihali svoje krošnje, Klepić se stisnuo uz mene, onda odjednom gle! Ugledala sam ispod lišća kockavice. Sada je to bila cijela porodica. Bila sam sretna da ih nitko nije otkrio i uništio. Zadovoljno sam krenula iz šume na livadu uz rijeku Česmu. Pronašla sam stari panj i sjela. Pomislila sam kako je vrijeme za odmor. Vladao je mir i tišina koju su ponekad prekinuli krici ptica. Česma je mirno odmarala na prvim znacima proljetnoga sunca. Malo dalje u vodi jedna se grana čudno migoljila. Ustala sam i prišla bliže vodi. Dabar je gurao ispred sebe granu prema obali. S druge strane Česme bila je cijela obitelj dabrova zaokupljena gradnjom brane. Prišla sam bliže u namjeri osvježiti ruke u rijeci, ali brzo sam ustuknula jer su dabrovi prekinuli svoju gradnju i promatrali me spremni za napad. Pokazali su oštre zube poput mačeva što mi je bio znak da ih ostavim na miru. Polako sam se povukla i nastavila svoju šetnju livadom.

Spuštao se mrak, a ja sam shvatila da sam daleko od kuće kad sam ugledala tablu s natpisom Sišćani. Na moju sreću naišao je šumar Srećko. Objasnila sam mu da sam otišla predaleko od kuće, a on se ponudio odvesti me automobilom kući. Vozeći pričao mi je o ljepotama šuma koje su se kao lanci protezale uz put. Bilo mi je žao što nisam vidjela rode o kojima mi je Srećko pričao. Na dimnjacima još su uvijek gniježda bila prazna i čekala svoje umorne putnike s juga.

Ostavila sam kruha i grickalice na livadi uz ribnjak nadajući se da će možda nekoj umornoj i gladnoj rođi dobro doći. Vozeći se šumskim putem čula sam od šumara da u našim šumama stanište imaju šišmiši koji spavaju danju u svojim skrovištima. Ugodan razgovor završen je dolaskom kući. Bila sam zadovoljna jer sam doznala nešto novo o ljepoti svoga zavičaja. Možda će se nekima činiti da se previše hvalim, ali sva ljepota prirode je upravo ovdje gdje živim.

Napisala
Antonia Kovačević
Učenica 6.a razreda
OŠ Čazma

Mentor
Stela Androlić, prof. mentor